

8. 2. 2026 - Učednictví toho, kterého neznáme

Čtení: Mat. 4,23-25; Luk. 6,20-26

Písně: 330 – Odpusť, že dnes; 315 – Nás zavolal jsi, Pane;
pěv. soubor; 716 – Z tvé ruky, Pane

Když se zabýváme učednictvím, věřím, že Bůh chce přivést církev do nové vlny probuzení. Ale aby se to mohlo stát, potřebujeme porozumět tomu, co je skutečné křesťanství a co jím jenom připomíná.

Otevřeme si Matouše 4,23–25. Vidíme zde první obraz Ježíšovy služby. Ježíš chodí po Galileji, učí, káže evangelium království, uzdravuje každou nemoc i slabost a kolem něj se shromažďují zástupy. Lidé vidí zázraky, uzdravení, osvobození. Jsou nadšení a říkají si: „Tohle jsme potřebovali.“ A proto Ježíše následují. Neustále očekávají něco dalšího, něco nového, co ještě neviděli a neslyšeli.

A tento obraz není cizí ani nám. Mnoho věřících prožilo ve svém životě skutečný zázrak. Byli narkomani, alkoholici, měli rozvrácené rodiny, byli na okraji společnosti – a Bůh během krátké doby jejich život uzdravil. To je pravda a je to nádherné. Problém ale nastává tehdy, když u tohoto nadšení zůstanou padesát let. Bez další proměny, bez další cesty, bez růstu. A po letech řeknou: „Tohle je křesťanství.“ Už si ani nepamatují detaily, zvykli si na to, že Bůh byl dobrý – a tím to skončilo.

Pak je tu druhý obraz. O kapitolu dál, Matouš 5,3–12, takzvaná blahoslavenství. A někteří lidé si z nich udělali úplně opačný extrém. Říkají, že pravé křesťanství je utrpení, smutek, tlak, pláč. Lidé se obrátí – a pak padesát let pláčou. Trpí, jsou pod tlakem, nic se nemění, a oni to považují za důkaz duchovní hloubky.

A tragédie je, že obě tyto skupiny, když stojí na konci života, mohou dojít ke stejnému závěru: promarnili svůj život. Ti první zjistí, že radost ze zázraků dávno vyrchala. Ti druzí si položí otázku: „Jak to, že čtu v Bibli o radosti, o životě, o svobodě – a já jsem prožil jen smutek a tlak?“ Něco tu neseď.

Problém není v Bibli. Problém je v našem výkladu. Proto potřebujeme Boží slovo číst, studovat a dovolit mu, aby nás skutečně formovalo. Setkání s Bohem člověka mění. Nemůže ho neměnit.

Každý z nás zná lidi, kteří se setkali s někým důležitým – s prezidentem, premiérem, hercem. Udělají si selfie a pak ho ukazují: „Podívej, s kým jsem se potkal.“ Ale žijí ti lidé jinak? Změnilo je to setkání? Většinou ne. A přesto se tím chlubí.

A teď slyšíme lidi říkat: „Já jsem se setkal s Ježíšem.“ Výborně. Tak pověz – co Ježíš změnil ve tvém životě? A odpověď zní: „O tom se nemluví.“ Tak o čem se vlastně mluví? Jaké to bylo setkání, když nic nezměnilo?

Já jsem se před 35 lety setkal se svou budoucí manželkou – a změnilo mi to život. O tři roky později jsme měli svatbu – a změnilo mi to život ještě víc. Ráno se probouzím a ona tam je. Dřív jsem vstával a nebyla tam. Změna je radikální, ať chci nebo nechci. Jak tedy někdo může říct, že potkal Ježíše – a nic se nezměnilo?

V Latinské Americe nebo ve Španělsku se jméno Ježíš jmenuje každý třetí muž. Pokud jsi potkal takového Ježíše, změna není jistá. Ale jestli jsme potkali Božího Syna a nic se nezměnilo, musíme si položit otázku: koho jsme vlastně potkali?

Podívejme se zpět do Matouše 4,16: „Lid, který seděl v temnotách, uviděl veliké světlo.“ Ti lidé nebyli všichni opilci a zločinci. Židé byli obecně morální lidé. A přesto Bible říká, že byli ponořeni do smrti. Proč? Protože náboženství jim nedávalo život. Ztratili svobodu, ztratili naději, ztratili smysl. Chrám stál, smlouva existovala – ale nefungovalo to.

A není to podobné dnes? Shromažďujeme věci, budujeme kariéry, řešíme otázky: odkud jsem, kam jdu, jaký to má smysl. Věda odpovídá: „Vznikl jsi z polévky.“ A člověk se z toho dostává do deprese. K takovým lidem přišel Ježíš.

Když Ježíš vstoupil do vesnice Nain, potkal pohřební průvod. Matka pláče, jediný syn je mrtvý. Nikdo s tím nemůže nic udělat. Všichni jsou přesvědčeni, že tak to prostě je. Děda byl alkoholik, otec byl alkoholik, já jsem alkoholik – s tím se nedá nic dělat. Psychologie to potvrdí. Ale Ježíš řekl jediné slovo: „Vstaň.“ A celý systém víry se rozsypaný na prach.

Když zemřel Lazar, lidé plakali. Stačilo jedno slovo Ježíše – a všechno zmlklo. Lidé, kteří žili v temnotě, najednou viděli nový svět. Neučil jako jejich učitelé. Učil jako někdo, kdo ví, o čem mluví. Mluvil slova života – a život se začal objevovat mezi lidmi.

A pak je Ježíš vzal na horu a řekl jim: „Viděli jste zázraky. To je dobré. Ale to nejlepší je Boží království.“

Jsme dědici Božího království? Bible říká, že ano. Efezským 1,3: „Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů.“ Jaké konkrétní požehnání jsi přijal včera? Dnes? Často se modlíme: „Bože, nemáme, neumíme, nezvládneme.“ Kdo by dal klíče od království někomu, kdo o sobě tvrdí, že je k ničemu?

Největší dar není zázrak, ale přístup do Božího království. Ježíš ho měl, proto mohl dávat. Kdo v království nežije, nemá co rozdávat. Proto vznikají podivné náhražky duchovního života – bez zdroje, bez moci.

Ježíš nás chce vrátit tam, kde byl Adam a Eva – do reality Božího království. Ne do pohádky, ale do skutečnosti. Křesťanství není fascinace zázraky ani dobrým kázáním. Je to vstup do království.

A jak? Skrze proměnu srdce, kterou Ježíš popisuje v blahoslavenstvích. Chudý v duchu – plný Ducha svatého. Smutný – ale smutkem, který vede k životu. Tichý – ale s autoritou. Hladový po spravedlnosti – po Boží spravedlnosti. Milosrdný – protože bez milosrdenství se do království nevstupuje. Čistého srdce – ne bezchybného, ale takového, které se bouří proti hříchu. „Jestliže vyznáváme své hříchy, on je věrný a spravedlivý, že nám odpouští“ (1 Jan 1,9).

A pak přichází poslední blahoslavenství: „Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské.“ Existuje jen jedna spravedlnost, za kterou stojí bojovat – Boží spravedlnost. Ano ano, ne ne. Bez kompromisů.

Svět takový život nepřijme. Ale Kristus je s námi. Vždy. Ať žijeme nebo umíráme, patříme jemu. On nás chce dovést zpět do vztahu, jaký měl člověk v Edenu.

Nemějme jen část evangelia. Nezůstaňme u zázraků ani u utrpení. Vstupme do reality Božího království. O to tady jde.

Špatná novina – pro všechny – že zemřeme a dobra správa je že tady a teď se můžeš znovu narodit – kdo řekne ano já chci a Ježíš řekne pojd'. Vybíráme dnes ...

Co ti udělal Bůh, že nechceš za Ním jít, ještě jsme se ani nenarodili a On už prolil svou krev, ještě jsi nebyl na světě a On věděl o tobě vše, Bible hovoří, že si nás vyryl do své dlaně. Ví vše o tobě a nerezignuje, nemávnul rukou. Ukázal svoji ruku Synu a řekl za toho člověka bude prolitá tvá krev. Myslíš, že ten Bůh nám připravil království, ve kterém nic není, vlády, moci, autority ... nic. Nemajíce nic – máme vše. O to tady jde. Můžeme být žebráci v tomto světě ale boháči v BK. Š.M.